

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδρυτής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός 'Ακαδημίας 53 (μέσα στο 'Ακαδημαϊκό βιβλιοπωλείο).

Συνδρομή χρονιάτικη: Δρ. 20.

Βρίσκεται σ' όλα τα κιάσια κ' πωλείται 40 λεπτά το φύλλο.

—Τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ «Νουμά» τὴν ἔχει τὸ **ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ Ε. Κουκλάρα** (ὁδὸς 'Ακαδημίας 53, ἀντικρὺν στὴ Ζωοδόχο Πηγὴ). Ἐκεῖ γράφονται συνδρομητὲς, πουλιῶνται περασμένα φύλλα κτλ. κτλ.

ΜΠΑΜΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ...

Ὁ «Νουμάς» μπαίνει, μὲ τὸ σημερινό του φύλλο, τριγλίζοντας κάπως, στὰ δεκαπέντε του χρόνια. Γνωριστὸς δεκαπενταετηρίδας κι αὐτός! Δὲν τὸ ξέρει ἂν θὰ ξεκολοιθῇ νὰ βγαίνει ταχτικά, οὔτε πάλι ἂν ἡ φτεινὴ χρονιά θάναί καὶ ἡ τελευταία του. Σὲ μιὰ τέτια ἀνόμοια καὶ ἀόριστη κατάσταση, ποῶς μπορεῖ νὰ μιλήσῃ μὲ βεβαιότητα; Ὡς τόσο ὁ ἐκδότης του θὰ προσπαθῇ νὰ βγάλῃ τὸ φύλλο ὅσο τὸ δυνατό συχνότερα — ἂν, ἐννοεῖται, αὐτὸ τὸ θελήσουν κ' οἱ συνδρομητὲς του, ποὺ λογαριάζοντας τοὺς κρίσιμους καιροὺς, δὲν πρέπει νάχουν τὴν ἀπαίτηση νὰ βγαίνει τὸ φύλλο ταχτικά, γιὰ νὰ πληρώσουν τὴ συνδρομή τους.

Ὁ «Νουμάς» θὰ κρατήσῃ τούτῃ τὴ χρονιά, ὅσο μπορεῖ, καθαρὸ φιλολογικὸ χαρὰ χιτήρα. Ἀφοῦ ἡ σκέψῃ ἔχασε ὅπωςδὴποτε τὴ λευτεριά της στὶς μέρες μας καὶ παρεξηγῆται ἑλεεινὰ ἢ ἀτομικὴ γνώμη, πρέπει νὰ τὰ φέρει κανεὶς ἄγγιχτα τὰ λογῆς πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα καὶ νὰ σχολεῖται μόνον μὲ τὴ φιλολογία. Εἶναι μιὰ ὅαση κι αὐτὴ ἀνάμεσα στὶς μαῦρες μέρες ποὺ περνοῦμε.

Ἐνα τέτιο ξεκούρασμα πνευματικὸ θὰ παύσῃ νὰ δίδῃ φέτος στοὺς φίλους του ὁ «Νουμάς» κι ἂν ἡ φτεινὴ του ἡ χρονιά, ὅπως τὸ λογαριάζει, θάναί κ' ἡ τελευταία, τότε θάχει καὶ δικαίωμα νὰν τὸ χαίρωνται πῶς κλείνει ἔτσι, φιλολογικὰ, τοὺς δεκαπεντάχρονους ἀγῶνες του.

Δ. Π. Τ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Μὲς στὸ θαμνὸ στενόμακρο θάλαμο δυὸ σειρὲς ἀπὸ σιδερένια κρεβάτια, στετασμένα μὲ κοινὰς στρατιωτικὰς κομβέστες· καὶ κατὰ πρόσωπον ἑστῶντα καὶ γλῶσσά σὰ χῶμα· καὶ κατὰ στόματα μισαντοιγμένα· κ' ἄλλα μάτια κλειστά, κ' ἄλλα ὀρθόνοιχτα καὶ κατὰ βυθίς ἀνασασμοί· καὶ κατὰ οὐχέλητ' ὀρθοί, σὰ νὰ σέρναν καίτον μακριὰ τὴς βαριᾶς ἀλλοσίδος τῆς ζωῆς ἢ σὰ νὰ προνίζαν καίτον κορμούς ἀπὸ χοντρά δέντρα μὲ τὸ πρῶνι τῆς Μοῖρας. Καὶ παντοῦρ μὲ μυρωδιὰ ἀπὸ φαρμακεῖο.

Στὴ μέση κρεμασμένη ἀπ' τὸ ταβάνι μιὰ λίξη γκαζιού ἀπλώνει ἀπαλὰ γύρω τοῦρῳ ἓνα γλῶσσό λευκὸ φῶς σὰν ἀγάπη μάννας· καὶ σὰ χαμόγελο μικροῦ παιδιοῦ.

Βήματα βοιβά, ὀμιλίες ψιθυριστές, καίτον καίτον μιὰ φωνὴ ποὺ ξεχάστηκε κ' ἄφησε δυὸ λέξεις νάχουν στοῦνε σὰ σ' ὄνειρο καὶ σὰν ἡχὸ ἀπὸ πέτρα, σὰ γόημα ἢ σὰ βογγητὸ — κατὰ λόγια κοιμητιαστά — κατὰ λόγια παράξενα.

Ὁ Πέτρος κείται ξαπλωμένος μακριὰ μακριὰ στὸ κρεβάτι τῆς κόρης. Κάτι εἶπε — ὦχ, μίνα μου, εἶπε, ἢ κατὰ τέτοιο· καλὰ δὲν ἀκούστηκε. Ὅμως ἡ Νοσοκόμα μὲ τὴν ἄσπρη ποδιά καὶ τὸ χοντρό, σὰν ἀντρίκιο πρόσωπο, ἦρθε κοντά του. Τὰ βήματά της βοιβά καὶ βαριά. Τὰ ματόφροντά της σὰ νὰ λέγανε: «ὦ, ἔχουμε ἰδεῖ πολλά, ἔχουμε τόσα πολλά, — καὶ τί δὲν ἔχουμε!» Τὸ στόμα της μ' ἓνα μικρὸ χαμόγελο σὰ νάλεγε: «Καὶ ὅμως...»

Καὶ ὅμως ὁ Πέτρος θάχε πυρετό. Ὁ φτωχὸς ὁ Πέτρος! Τὸ πρόσωπό του, τ' ἀχνὸ σὰ χῶμα, εἶχε κάνει δυὸ βυσινιᾶς βοῦλες σὰ δυὸ δεκάρες, σὰ δυὸ πεταχτά, κοκκαλιάρικα μάγουλά του, λίγο πάρα κάτω ἀπ' τὰ βαθουλὰ, στεγνά του μάτια ποὺ γιάλιζαν παράξενα καὶ ποὺ ἀνοικοκλείνανε μὲ δυσκολία.

Ἡ Νοσοκόμα τοῦ εἶπε, δίνοντάς του, ἓνα ποτήρι:

— «Πιὲ το αὐτό, Πέτρο. Θὰ σοῦ κάνει καλό!»

Ὁ Πέτρος τὸ πῆρε μὲ τ' ἀδύνατα χέρια του κ' εἶπε: